

защото, казваше тя, „тѣ лесно се кжсатъ“. Понѣкога, когато оставаха сами, и Елена му показваше чудесата на станчката на своитѣ кукли, кждѣто даже и прашнитѣ дрипелчета бѣха изшити и отбѣлѣзани, тѣ бѣха готови да се сближатъ повече, но въ своята бурна радостъ той почти винаги се държеше неловко и грубо и нейната блага забѣлѣжка му напомняше, че е прѣскочилъ границитѣ на дружбата.

Оскѣрбенъ и засраменъ, той избѣгваше и дълго време не дохождаше при нея, докато отново не го поканваше нейната кротка прощаваща усмивка.

Тая привързаностъ сърдѣше Феликса. Той наричаше Елена „не ме пипай“ \*) и я ядосваше, колкото можеше.

Тя пѣкъ, отъ своя страна, умѣеше, като си подигне послето, неподражаемо да го гледа прѣзъ рамото, макаръ тя да достигаше на височина до шията му, и само доведена до крайностъ, плачеше и отиваше да се оплаква на баща си.

На дванайсетъ години Болеславъ напустна родното си мѣсто, защото роднинитѣ на майка му настояха прѣдъ бащата да се залови съ неговото възпитание. На бащата, сѣкашъ, бѣше много приятно да се отдѣли отъ сина си, защото, при тоя начинъ на живѣене, що водѣше слѣдъ смъртта на жена си, бѣше съвсѣмъ неудобно постоянно да срѣща двѣтѣ дѣтски, умни, изразителни очи. Връщайки се отъ своитѣ пътувания въ столицата, той всѣкога довеждаше въ замѣка непознати жени и много едва що цвѣнали цвѣтица бѣха станали жертва на неговитѣ желания. Не че той открито и безсрамно се прѣдаваше на разврата отъ любовъ къмъ искусството, а чѣсто и просто не можеше да търпи и най малкото стѣснение; па, най-послѣ, това право на господаръ бѣ осветено отъ традицията, ползуването отъ него никого не очудваше, освѣнъ момченцето,

---

\*) Цѣлѣте.